

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu ve složení: JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Vladimír Veselý, Mgr. MUDr. Radan Kuča, JUDr. Jindřich Psutka, JUDr. Gabriela Vilímková a Mgr. Martina Douchová, projednal v ústním jednání dne 25. 6. 2012 návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudních exekutorů ze dne 21. 5. 2010 podaný **ministryní spravedlnosti JUDr. Danielou Kovářovou**, proti **JUDr. J. G.**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Praha 6, se sídlem Bělohorská 17/270, Praha 6 – Břevnov, práv. zast. JUDr. Tomášem Jírou, advokátem se sídlem Tychonova 3/44, Praha 6,

t a k t o :

I. Podle § 116 odst. 2 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), kárně obviněný

soudní exekutor JUDr. J. G.
Exekutorský úřad Praha 6,
se sídlem Bělohorská 17/270, Praha 6 - Břevnov

j e v i n e n

tím, že jako soudní exekutor ve věci sp. zn. 025 EZ 3016/08 dne 11. 11. 2008 sepsal exekutorský zápis se souhlasem k přímé vykonatelnosti dle § 40 odst. 1 písm. d) a § 78 písm. a) exekučního řádu a se závazkem 67 762 535 Kč mezi účastníky UPC Česká republika, a. s. se sídlem Praha, Závěšova 5, jako osobou povinnou, přitom takto učinil i přesto, že jak z výpisu z obchodního rejstříku platného ke dni provedení zápisu, tak ze stanov společnosti účinných ke dni sepsání zápisu, vyplývalo, že Ing. M. K., jakožto řadový člen představenstva a finanční ředitel nebyl osobou oprávněnou za tuto společnost jednat a uznat závazek, který byl předmětem exekutorského zápisu.

t e d y

svým jednáním závažným způsobem porušil při výkonu činnosti své povinnosti, když v daném případě nepostupoval svědomitě a pečlivě, jak má na mysli ust. čl. 5 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů,

čímž se dopustil

kárného provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu

II. Za toto kárné provinění uložil kárný senát podle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu

pokutu ve výši 350 000 Kč.

Tato pokuta je splatná do 30-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol: 15112011.

O d ů v o d n ě n í :

Soudní exekutor byl obviněn pro skutek, že dne 11. 11. 2008 sepsal exekutorský zápis se souhlasem k přímé vykonatelnosti dle § 40 odst. 1 písm. d) a § 78 písm. a) exekučního řádu a se závazkem 67 762 535 Kč mezi účastníky UPC Česká republika, a. s. se sídlem Praha, Závěšova 5, jako osobou povinnou, za níž jednal Ing. M. K., jako člen představenstva společnosti UPC Česká republika, a. s. a její finanční ředitel a JUDr. J. V., advokátem se sídlem L. 59, P. 2, jako osobou oprávněnou, a takto učinil i přesto, že jak z výpisu z obchodního rejstříku platného ke dni provedení zápisu, tak ze stanov společnosti účinných ke dni sepsání zápisu, přičemž obojí měl soudní exekutor k dispozici, vyplývalo, že Ing. M. K., jako řadový člen představenstva a finanční ředitel nebyl osobou oprávněnou za povinného jednat a uznat takový závazek, který byl předmětem exekutorského zápisu. Ing. M. K. přitom nebyl ani v postavení finančního ředitele oprávněn uzavřít dohodu o splnění závazku ve výši 67 762 535,- Kč, neboť podle čl. 31 odst. 3 Stanov společnosti mohli jednat a podepisovat za společnost vůči třetím osobám zaměstnanci společnosti jen v souvislosti s jejich pověřením určitou činností v rámci plnění pracovních úkolů, a to v rozsahu platných vnitřních předpisů (organizačního řádu a podpisového řádu), či na základě zvláštního pověření uděleného předsedou nebo místopředsedy představenstva. Podle podpisového řádu platného ke dni 11. 11. 2008 měl Ing. M. K. podpisové oprávnění typu B, mohl schvalovat smlouvy nebo jiné doklady stvrzující akty nakládání s majetkem povinného pouze do výše 1 500 000 Kč. Jmenovaný tedy nebyl oprávněn takový závazek uznat, navíc formou exekutorského zápisu, kterou ani s odkazem na § 15 odst. 1 obchodního zákoníku nelze považovat za úkon, který by byl úkonem obvyklým; obvyklost takového úkonu ve vztahu k funkci finančního ředitele

nelze dovodit ani z vnitřních předpisů společnosti ani z dokladu o jmenování Ing. K. do funkce finančního ředitele.

Kárný žalobce podotýká, že kárně obviněný svým jednáním způsobil stav hrozící vážnou újmou, a to především pro povinného, kterého vystavil nebezpečí, že proti němu oprávněný podá návrh na nařízení exekuce, přičemž tato bude s ohledem na existenci exekučního titulu bezprostředně vymáhána, aniž by měl povinný možnost bránit se v rámci nalézacího řízení, tedy ještě před zahájením exekuce.

I. Dosavadní průběh řízení před kárným soudem

Kárná žaloba byla podána dne 21. 5. 2010 na základě stížnosti společnosti UPC Česká republika, a. s. na postup exekutora, která byla doručena na ministerstvo spravedlnosti dne 5. 2. 2010. Kárná žaloba byla tedy podána včas (§ 117 odst. 3 exekučního řádu).

Dne 24. 9. 2010 byla kárnému senátu doručena zpráva Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, SKPV OHK 3. oddělení, ul. Kongresová č. 1666/2, Praha 4, č. j. KRPA-363-522/TČ-2010-000093, ze které vyplynulo, že byly zahájeny úkony trestního řízení ve věci nepravdivého exekutorského zápisu 025 EZ 3016/2008 ze dne 11. 11. 2008 proti podezř. JUDr. J. G., podezř. Ing. M. K. a podezř. J. V. pro trestný čin podvodu dle § 209 odst. 1 a 2 písm. a) trestního zákona spáchaného formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákona ve stádiu pokusu dle § 221 tr. zákona, zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákona.

Kárný senát dospěl k závěru, že je zde dána totožnost skutku, pro který byly zahájeny úkony v trestním řízení, proto s přihlédnutím k ust. § 15 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů seznal, že je dán relevantní důvod pro přerušení kárného řízení pro skutek výše uvedený, a proto rozhodnutím ze dne 10. 11. 2010, čj. 15 Kse 3/2010-65 ve výroku I. řízení stran skutku výše uvedeného přerušil.

Dne 8. 3. 2011 bylo kárnému žalobci doručeno oznámení Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, čj. KRPA-363-638/TČ-2010-000093 o odevzdání věci dle § 159a odst. 1 písm. b) tr. ř. ke kárnému projednání; z uvedeného oznámení vyplynulo, že v průběhu prověřování podezření ze zvlášť závažného zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5, písm. a) tr. zákoníku. a zločinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1, písm. a), odst. 3, písm. a, písm. b) tr. zákoníku, kterého se měl obviněný soudní exekutor dopustit, nebylo zjištěno, že by jednání soudního exekutora naplňovalo znaky skutkové podstaty trestného činu. Uvedené skutečnosti byly k výzvě kárného soudu sděleny přípisem Policie České republiky Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, čj. KRPA-363-810/TČ-2010-000093, dne 9. 11. 2011, vč. kopie oznámení ze dne 8. 3. 2011.

Vzhledem k tomu, že pominuly důvody pro přerušení řízení a o provinění soudního exekutora nebylo rozhodnuto, rozhodl kárný senát, že v řízení o kárném návrhu ze dne 25. 5. 2010 se pokračuje.

Věc byla Policií České republiky odevzdána podle ust. § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu, tedy ke kázeňskému nebo kárnému projednání. Odevzdání věci je tedy opatřením, které nevytváří překážku rei iudicatae, resp. zde nedochází k porušení zásady ne bis in idem, a proto je možné v kárném řízení pokračovat. (srovn. § 11 odst. 1 písm. f), g) a h) tr. řádu). Z citovaného ustanovení – 159a odst. 1 písm.b) tr. řádu nadto takový postup, tj. projednání věci v kárném řízení explicitně vyplývá.

II. Podstatné skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že kárně obviněný soudní exekutor sepsal dne 11. 11. 2008 exekutorský zápis č. 025 EZ 3016/08, na základě kterého byla společnost UPC, Česká republika, a.s. jako povinná zavázána uhradit pohledávku advokátovi JUDr. J. V., jako oprávněnému, a to ve výši 67 762 535 Kč. V exekutorském zápise, který byl sepsán v advokátní kanceláři JUDr. J. V., se uvádí svolení k nařízení a provedení exekuce, a to dohodou o přímé vykonatelnosti se svolením osoby povinné; za tuto byl označen, resp. za ni jednal Ing. M. K., člen představenstva a obchodní ředitel společnosti UPC Česká republika, a.s.

Ze spisového materiálu dále vyplynulo, že JUDr. V. následně dne 3. 7. 2009 celou svou pohledávku vůči společnosti UPC Česká republika, a.s. postoupil společnosti Barello Group Limited, se sídlem 16 Zinas Kanther, Karantokis Buildig, 1065 Nikossia, Kypr, za 13 000 000 Kč; tato společnost následně navrhla exekuci proti společnosti UPC Česká republika, a.s. u Obvodního soudu pro Prahu 4. Usnesením tohoto soudu ze dne 23. 11. 2009, č. j. 66 Nc 3927/2009-7 byla nařízena exekuce proti společnosti UPC Česká republika, a.s. pro vymožení částky 22 mil Kč; následně soudní exekutor pověřený k provedení exekuce vydal dne 11. 1. 2010 exekuční příkaz o provedení exekuce příkázáním pohledávky z účtu (tento závazek povinný přitom popírá a označuje za neexistující – pozn. soudu).

Podle výpisu z obchodního rejstříku platném ke dni sepsání exekutorského zápisu svědčilo oprávnění jednat jménem společnosti UPC Česká republika, a.s. vůči třetím osobám, před soudy a jinými orgány v celém rozsahu předsedovi nebo místopředsedům představenstva, a to každému z nich samostatně. Ing. M. K., který jednal v daném případě za povinného byl v rozhodné době řadovým členem představenstva bez zvláštního oprávnění samostatně jménem společnosti UPC Česká republika, a.s. jednat.

Ze Stanov společnosti UPC Česká republika, a.s. (úplné znění ke dni 2. 4. 2008), které byly soudu předloženy vyplývá následující:

čl. 31 – jednání a podepisování za společnost-

odst. 2 : Za společnost podepisují buď předseda nebo místopředsedové představenstva nebo prokurista. Činí tak způsobem, že k vypsanému obchodnímu jménu společnosti či otisku razítka společnosti připojí svůj podpis. Prokurista navíc připojí označení prokury.

odst. 3 : Za společnost mohou jednat a podepisovat vůči třetím osobám také zaměstnanci společnosti v souvislosti s jejich pověřením určitou činností v rámci plnění pracovních úkolů, a to v rozsahu platných vnitřních organizačních norem (organizačního řádu, podpisového řádu) nebo na základě zvláštního pověření (plné moci) uděleného předsedou nebo místopředsedy představenstva (zvýrazněno soudem).

Podpisová oprávnění zaměstnancům společnosti stanoví Směrnice č. 01-FIN-052 ze dne 31. 12. 2004, která rovněž byla přiložena ve spise. Konkr. v bodě 5.1.1 jsou uvedeny funkce dle organizační struktury s přidělenou úrovní oprávnění jednotlivým zaměstnancům; v případě finančního ředitele Ing. K. je uvedeno oprávnění úrovně „B“. Pod bodem 5.2 směrnice je stanoveno oprávnění ke schvalování hospodářských a účetních operací úrovně „A“, „B“ a „C“; v případě oprávnění úrovně „B“ je přitom stanoveno oprávnění pro investiční nákupy, neinvestiční nákupy a prodeje, resp. jiné akty nakládání s majetkem, mimo jiné konkr. smlouvy nebo jiné doklady stvrzující akty nakládání s majetkem firmy až do výše 1 500 000 Kč.

III. Vyjádření kárně obviněného soudního exekutora

Kárně obviněný soudní exekutor v rámci šetření podnětu kárným žalobcem ve svém písemném vyjádření kárnému žalobci ze dne 23. 3. 2010 stran tvrzení ing. K., že se jednání neúčastnil a dále výše uvedeného sdělil, že exekutorský zápis podepsaly dvě fyzické osoby, a to pan J. V. a pan Ing. M. K. (s uvedením obou rodných čísel a bydliště – pozn. soudu), přičemž totožnost těchto osob byla, jak vyplývá z textu exekutorského zápisu, ověřena platnými úředními průkazy. Oba jmenovaní se navíc zjevně znali a žádný z nich nerozporoval totožnost toho druhého. Ze samotné žádosti o výkon státního dohledu vyplývá, že pan JUDr. V. byl právním zástupcem stěžovatele při vymáhání pohledávek a Ing. K. byl finančním ředitelem stěžovatele odpovědným za vymáhání. Obě osoby zjevně znaly svou totožnost a s tímto také exekutorský zápis podepsaly. Není dle kárně obviněného nejmenších pochyb o tom, že pan Ing. M. K. byl dne 11. 11. 2008 přítomen v místě sepsání exekutorského zápisu a zápis také před soudním exekutorem vlastnoručně podepsal.

K nedostatku ověření pravomoci ing. K. ve věci jednat, soudní exekutor uvedl, že předně je potřeba zdůraznit, že Ing. M. K. není ve vztahu ke stěžovateli (spol. UPC Česká republika, a.s. – pozn. soudu) osobou neznámou, v době sepsání exekutorského zápisu se jednalo o člena představenstva a finančního ředitele. Pan Ing. M. K. předložil stanovy společnosti UPC Česká republika, a.s. ze dne 2.4.2008, organizační strukturu společnosti, doklad o svém jmenování do funkce finančního ředitele společnosti UPC Česká republika, a.s. spolu s pověřením jednat a činit právní úkony za společnost ve všech věcech týkajících se dodavatelských vztahů, pohledávek a dalších oblastí standardně souvisejících s funkcí finančního ředitele.

Kárně obviněný soudní exekutor dále uvedl, že v souladu s příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku jedná podnikatel prostřednictvím svého statutárního orgánu. V tomto ohledu lze přisvědčit stěžovateli, že z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že Ing. K. nebyl jako člen představenstva oprávněn za stěžovatele jednat. Současně však ustanovení 15 odst. 1 obchodního zákoníku upravuje zákonné zmocnění jednat za podnikatele pro osoby pověřené určitou činností. Vznik uvedeného zmocnění je současně vázán na obvyklost jednání, kterou je nutno posuzovat s ohledem na okolnosti případu. V takovém případě se jedná o oprávnění, které vzniká přímo ze zákona a není k němu tedy potřeba plné moci nebo jiného písemného potvrzení.

Dále kárně obviněný soudní exekutor uvedl, že Ing. M. K. před ním prohlásil, že je v souladu s čl. 31 odst. 3 stanov a vnitřními předpisy společnosti UPC Česká republika, a.s. oprávněn k úkonu, který byl předmětem uvedeného exekutorského zápisu. Z dokladu o jmenování do funkce finančního ředitele společnosti UPC Česká republika, a.s. se jednoznačně podávalo, že sepsání exekutorského zápisu se svolením k přímé vykonatelnosti, a to bez uvedení jakéhokoliv peněžního omezení, spadá do kompetence finančního ředitele společnosti. V tomto ohledu považuje kárně obviněný soudní exekutor i za standardní, že za stěžovatele podepisovala exekutorský zápis týkající se závazku vzniklého z titulu vymáhání pohledávek osoba, která byla za tuto činnost odpovědná. Kárně obviněný soudní exekutor proto má za to, že z předložených listin, jakož i z ostatních okolností případu bylo zřejmé, že je dáno oprávnění Ing. K. za stěžovatele předmětný exekutorský zápis podepsat.

Pokud se týká existenci samotného závazku, který byl předmětem exekutorského zápisu, kárně obviněný konstatuje, že exekutor není povinen zkoumat, zda má závazek, který je předmětem exekutorského zápisu oporu v hmotném právu. Exekutor při sepisování exekutorského zápisu sám nezjišťuje skutkový stav, vychází jen ze shodného prohlášení účastníků. Při sepisování veřejných listin o právních úkonech exekutor pouze dává kvalifikovanou písemnou formu projevům vůle účastníků a inkorporuje do právního úkonu verifikaci, a tak celkově dodává právnímu úkonu, jehož se takto účastní, charakter veřejné listiny. Vzhledem k tomu, že pan J. V. i pan Ing. M. K. shodně prohlásili, že pohledávka ve výši 67.762.535,- Kč na právním zastoupení existuje, nebylo důvodu se domnívat, že tomu tak není.

Stran údajného porušení kancelářského řádu tím, že spis vedený v souvislosti s exekutorským zápisem obsahuje pouze prvopis zápisu, uvedl, že žádný stavovský ani jiný předpis neukládá povinnost vést v souvislosti s exekutorskými zápisy spisy, vyhotovovat protokoly o sepsání nebo o vystavení stejnopisu. Jedinou povinnost, kterou kancelářský řád v souvislosti s exekutorskými zápisy ukládá, je povinnost vést rejstřík exekutorských zápisů, který je řádně veden.

Kárně obviněný soudní exekutor uvedl, že je přesvědčen, o tom, že postupoval v daném případě zcela v souladu se zákonem i stavovskými předpisy, při sepsání exekutorského zápisu postupoval zcela standardně, a to na základě jemu známých skutečností.

IV. Ústní jednání dne 25. 6. 2012

Kárný žalobce přednesl kárný návrh shodně s podanou kárnou žalobou, co se týče návrhu kárného opatření, navrhuje uložení pokuty.

Zástupce kárně obviněného a priori obšírně osvětlil vztahy mezi jednotlivými účastníky zápisu, které byly do roku 2008 zcela korektní; od roku 2009 došlo z neznámých důvodů k rozporům a ke změně chování společnosti UPC Česká republika, a.s., která měla používat všech dostupných prostředků ke zvrácení vymožení dlužné částky; dále konstatuje, s odkazem na písemné stanovisko společnosti, které předložil soudu, že společnost UPC Česká republika, a.s. má za to, že soudní exekutor a kárně obviněný se žádného přešlapu nebo přestupku nedopustil (viz předložená písemnost na listině bez firemního označení nazvaná „Prohlášení o dobrých vztazích“ ze dne 16. 3. 2012, podepsaná Mgr. K. Ž., ved. právního oddělení společnosti).

Kárně obviněný soudní exekutor uvedl, že exekutorský zápis pouze osvědčuje dohodu a nezakládá žádný právní vztah; exekutor má zkoumat pouze formální stránku, pouze případně jenom velmi křiklavé věci, které by skutečně neměly evidentně racionální a reálný základ, by ho mohly vést k tomu, že by třeba odmítl sepsat zápis. V daném případě pokud obě strany tvrdily, že nedošlo k žádnému zaplacení, je jasné, že závazek existoval. Dále uvedl, že pan K. *„přišel sám, byl vybaven asi 5 cm tlustou vrstvou interních dokumentů a měl s sebou stanovy, měl s sebou výpis z obchodního rejstříku, měl s sebou svoji pracovní smlouvu, měl s sebou jmenování do funkce. Měl s sebou spoustu dokumentů, které jsem na místě prostudoval“*. Kárně obviněný uvedl, že ověřil v obchodním rejstříku to, co ověřit mohl s tím, že v obchodním rejstříku údaje, o kterých tvrdí kárný žalobce, že měl vědět, tj. omezení 1,5 mil Kč, nejsou; vycházel tedy z dokumentů, které měl k dispozici, ze znění stanov, ve kterých je uvedeno, že *„za společnost mohou jednat a podepisovat vůči třetím osobám také zaměstnanci společnosti v souvislosti s jejich pověřením určitou činností v rámci plnění pracovních úkolů, a to v rozsahu platných vnitřních organizačních norem“*, což je ta část, na kterou se odvolává kárný žalobce, dále však ta věta pokračuje: *„nebo na základě zvláštního pověření (plné moci) uděleného předsedou nebo místopředsedy představenstva“*. Kárně obviněný tvrdí, že mu p. K. předložil dokument, jehož existenci osvědčil v zápisu, který se jmenoval „jmenování“ nebo „pověření“ do funkce finančního ředitele, který obsahoval možná i několik desítek pravomocí, které finanční ředitel měl k dispozici. Ten dokument byl originálně podepsán panem B. a v tomto dokumentu bylo zcela jednoznačně řečeno, že pan finanční ředitel je oprávněn zavazovat firmu, je oprávněn nakládat s pohledávkami, nakládat s majetkem, žádné omezení 1,5 mil Kč zde nebylo. Kopii tohoto dokumentu si kárně obviněný nepořídil a k exekutorskému zápisu je nepřipojil.

Při ústním jednání byly přečteny důkazy, které byly v řízení hodnoceny, a to žádost podaná prostřednictvím advokátní kanceláře PRK Partners o výkon státní dohledu, notářský zápis sepsaný dne 3. 2. 2010 v kanceláři notářky dr. I. D., úplný výpis z obchodního rejstříku společnosti UPC Česká republika, Stanovy akciové společnosti, v nichž v čl. 31 je upraveno jednání za společnost, vnitropodnikové předpisy – směrnice, konkr. „Podpisová oprávnění“ ze dne 1. 1. 2005. dále exekutorský zápis sp. zn. 025 EZ 3016/08, který byl sepsán 11. 11. 2008. Dále byla předložena a přečtena manažerská smlouva uzavřená mezi UPC Česká republika, a.s. a Ing. M. K. ze dne 11. 3. 2003 a

jmenovací dekret do funkce finančního ředitele, podepsané předsedou představenstva Ing. V. B.

V. Posouzení věci kárným senátem

V projednávané věci není sporu o stavu skutkovém, kárně obviněný nepopírá, že předmětný exekutorský zápis sepsal. A priori je třeba předeslat, že není pro účely kárného řízení vedeného pro skutek v kárné žalobě vymezený, podstatné zkoumat skutečnosti, které nastaly po sepsání exekutorského zápisu, tzn. nejsou zde relevantní ani okolnosti chování společnosti po 11. 11. 2008, irelevantní pro obhajobu kárně obviněného je proto předložené „Prohlášení o dobrých vztazích“; společnosti UPC Česká republika, a.s. nepřísluší hodnotit a zkoumat okolnosti, zda kárně obviněný se dopustil pochybení či nikoli, resp. zda došlo k pochybení osoby jiné.

Je třeba uvést, že není zde pro účely kárného řízení s obviněným soudním exekutorem podstatné, zda osoba, s níž bylo jednáno, byla skutečně osobou Ing. M. K. či nikoli; jako důkaz bez významu pro řízení je proto hodnocen notářský zápis, ze dne 3. 2. 2010, č. j. N 44/2010, NZ 40/2010 sepsaný jménem notářky JUDr. I. D. v Ž., z něhož se podává, že ing. M. K. předmětný exekutorský zápis nikdy neměl nepodepsat, ... *„(v)idí jej poprvé, nadto v inkriminovaný den dne 11. 11. 2008 celý den řešil svůj odchod ze společnosti UPC Česká republika, a.s., a „neměl náladu jít do Londýnské ulice podepisovat nějaké dokumenty s exekutorem“, nikdy za společnost nechtěl podepisovat žádné důležité dokumenty a ve společnosti zavedl systém, který vyžadoval souhlas všech členů představenstva s důležitými dokumenty; taktéž jeho pracovní smlouva vylučovala jeho oprávnění k podpisu takového dokumentu, jakož i to, že by mu ostatně ani takové oprávnění dle interních předpisů nenáleželo.“* Není totiž ve věci podstatné a není předmětem věst dokazování stran toho, zda za společnost UPC Česká republika, a.s. jednal skutečně pan Ing. K. nebo osoba jiná.; z tohoto důvodu jsou zcela bez významu tvrzení, která jmenovaný na svoji obranu uvádí. Tyto skutečnosti nemohou mít žádný vliv na posouzení toho, zda se kárně obviněný soudní exekutor dopustil porušení právních předpisů pro skutek, který je mu vyčítán, tedy nepočínal si pečlivě a svědomitě při výkonu činnosti.

Kárně obviněný soudní exekutor tvrdí, že při sepsání exekutorského zápisu postupoval v souladu s organizačními předpisy, podle nichž za povinného jednala osoba oprávněná. Kárnému senátu proto přísluší posoudit, zda kárně obviněný soudní exekutor v daném případě jednal s osobou oprávněnou za společnost jednat či nikoli, resp. zda tuto skutečnost náležitě ověřil a postavil najisto, tím spíše, jednalo-li se o tvrzenou pohledávku ve výši nikoli nepatrné, zda tedy postupoval tak, jak mu ukládá čl. 5 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů (usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006)

Otázka v dané věci nestojí, že z listin, které kárně obviněný soudní exekutor viděl, nevyplývalo, že Ing. M. K. by nemohl předmětný právní úkon sepsat, jak namítal kárně obviněný soudní exekutor, resp. jeho zástupce při ústním jednání. Rozhodné ve věci je, zda byl kárně obviněný soudní exekutor oprávněn takový úkon s osobou odlišnou od osoby oprávněné za společnost jednat dle zápisu v obchodním rejstříku učinit, a to za situace, kdy

plná moc (zvláštní pověření) není kárně obviněným doložena. Byť žádný právní předpis neukládá soudnímu exekutorovi pořídit kopii plné moci a založit ji k předmětnému úkonu, je nanejvýš důvodné, jednali se o úkon, který za společnost činila osoba odlišná od statutárního orgánu, který je uveden v obchodním rejstříku, plnou moc, resp. listinu prokazující oprávnění osoby, která právní úkon za společnost, který ji de facto i de iure zavazuje k určitému konání, vyžádat a k exekutorskému zápisu připojit. Nelze tak přisvědčit tvrzení kárně obviněného soudního exekutora, že měl dostatek důkazů pro závěr o tom, že jednal s osobou oprávněnou za společnost UPC Česká republika, a.s. jednat, resp., s ní může exekutorský zápis sepsat.

Zásadní ve věci je, že kárně obviněný soudní exekutor sepsal předmětný exekutorský zápis s osobou, která nebyla dle platného výpisu z obchodního rejstříku oprávněna za společnost jednat, přitom tato skutečnost musela být kárně obviněnému již ze samotného výpisu z obchodního rejstříku známa; soudní exekutor věděl z výpisu z obchodního rejstříku, že osoba, se kterou jednal, není ani předseda představenstva ani žádný z místopředsedů, neboť už ze samotného jména, ať už by to byl Ing. K. nebo někdo, kdo se za něj popř. vydával, se zjevně jednalo o osobu, která byla odlišná od statutárních orgánů v obchodním rejstříku uvedených.

Jednal-li tedy kárně obviněný soudní exekutor za společnost s osobou, která byla odlišná od osoby oprávněné za společnost jednat, uvedené ve výpise z obchodního rejstříku, bylo na místě postavit její pouze tvrzené oprávnění najisto. Kárně obviněný soudní exekutor uvedl, že měl k dispozici pověření, z něhož vyplývalo oprávnění jednat a činit právní úkony za společnost ve všech věcech týkajících se dodavatelských vztahů, pohledávek a dalších oblastí standardně souvisejících s funkcí finančního ředitele. Toto pověření však nemůže doložit, neboť si neopatřil jeho kopii.

Kárně obviněný soudní exekutor vycházel, jak vyplývá z exekutorského zápisu z prohlášení osoby jednající za společnost, které zjevně bylo v rozporu s vnitřním předpisem o rozsahu oprávnění jednat, přitom kárně obviněný soudní exekutor neověřil pochybnosti, které zde prokazatelně vyvstaly a musely mu být známy. Ačkoli šlo o typické jednání navenek, závazek společnosti ve vztahu k třetí osobě, kárně obviněný soudní exekutor se nesouladem výpisu z obchodního rejstříku a tvrzením o oprávnění k jednání za společnost nezabýval.

Kárně obviněný soudní exekutor uvedl, že před ním jmenovaný prohlásil, že je v souladu s čl. 31 odst. 3 stanov a vnitřními předpisy společnosti UPC Česká republika, a.s. oprávněn k úkonu, který byl předmětem uvedeného exekutorského zápisu. Pokud se soudní exekutor dovolává toho, že Ing. K. s odkazem na čl. 31 odst. 3 stanov mu sdělil, že oprávnění za společnost jednat má, ze stanov společnosti a z vnitřních předpisů vyplývá zcela opak. Čl. 31 jasně říká, že za společnost mohou jednat také zaměstnanci společnosti pověřeni určitou činností, avšak „v rozsahu platných vnitřních organizačních norem“. Z platné vnitřní organizační normy přitom jednoznačně vyplývá, že jmenovitě Ing. K., jakožto finanční ředitel, měl přiděleno oprávnění k podpisu typu B, přitom u oprávnění typu B, u všech operací, které se samozřejmě týkají předmětu činnosti finančního ředitele, je uvedena limitovaná částka 1.500.000 Kč. Jakkoli se kárně obviněný soudní exekutor dovolává blíže nespecifikovaného „jmenování“, jehož součástí mělo být pověření udělené

předsedou představenstva k neomezenému oprávněním s nakládáním s finančními prostředky, toto tvrzení je v rozporu s manažerskou smlouvou, a pověřením do funkce finančního ředitele, které byly jako důkaz doloženy ve spise, a které sám kárně obviněný cituje v předmětném exekutorském zápise. Tyto dokumenty sice jsou podepsány předsedou představenstva Ing. B., neobsahují však žádné pověření k neomezenému nakládání s majetkem ani pověření jednat za společnost, z manažerské smlouvy se podává toliko to, na jakou dobu se uzavírá pracovní poměr, jaká jsou práva a povinnosti zaměstnance, povinnosti zaměstnavatele přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy, platit mu za vykonanou práci mzdu atd., zaměstnanec je povinen konat práci osobně, je povinen dodržovat pracovní řád, zachovávat mlčenlivost, dodržovat vnitřní předpisy atd., z práce, kterou zaměstnanec na základě této smlouvy vykonává, souvisí s častým jednáním s třetími osobami, zejména zástupci státních orgánů, atd., zaměstnanec je povinen na těchto jednáních hájit zájmy zaměstnavatele, být k jednání důkladně připraven po stránce problematiky atd., zaměstnanec se zavazuje, že nebude jednat proti oprávněným zájmům zaměstnavatele. Dále jsou zde uvedeny sankce, odměňování zaměstnance, zaměstnanecké výhody, podmínky pro přidělení vozidla, konkurenční doložka a závěrečná ustanovení. Z jmenovacího dekretu ze dne 11. 3. 2003, je zjevné pouze to, že Ing. M. K. je z rozhodnutí představenstva společnosti jmenován do funkce finančního ředitele.

Kárně obviněný soudní exekutor uvedl, že Ing. K. měl s sebou asi „5 cm tlustou vrstvou interních dokumentů, stanovy, výpis z obchodního rejstříku, svoji pracovní smlouvu a jmenování do funkce“, Soudní exekutor však setrval pouze na tvrzení jmenovaného o svém oprávnění, aniž toto tvrzení z „5 cm vrstvy interních dokumentů“ ověřil, a to tím spíše jednalo-li se o uznání pohledávky v řádech desítek milionů Kč, a s vědomím, jaké následky exekutorský zápis může mít na poměry společnosti. Pokud by tvrzení jmenovaného ověřil z interních dokumentů, které cituje i v předmětném exekutorském zápise, musel by zjistit, že oprávněním k podpisu pohledávky, která byla předmětem exekutorského zápisu ve výši mnohonásobně přesahující 1.500.000 Kč (tj. limitovanou částku k oprávnění podpisu dle podpisového řádu) osoba, se kterou jedná, nedisponuje.

Dovolává – li se kárně obviněný ve své obhajobě blíže nespecifikovaného „pověření“, které mu mělo být předloženo (a které nemůže doložit, neboť si nepořídil jeho kopii), a z něhož vyplývalo, že jednal s osobou oprávněnou za společnost jednat, kárný senát na tuto obhajobu na základě zhodnocení veškerých důkazů a skutečností, které vyšly v řízení najevo, a to ve všech jejich souvislostech, nepřistoupil. Existenci tvrzeného pověření, na základě kterého byl dle kárně obviněného soudního exekutora finanční ředitel oprávněn exekutorský zápis podepsat, kárně obviněný soudní exekutor neprokázal, nadto takové tvrzení je v rozporu s obsahem listin, které byly součástí spisu, a které byly v řízení hodnoceny, jakož i v rozporu s objektivní skutečností.

Kárný senát vycházel jednak ze samotného podnětu společnosti UPC Česká republika, a.s. k provedení státního dohledu, z něhož je zcela zjevné, že tato společnost tak činí právě proto, že Ing. M. K. nebyl oprávněn s odkazem na stanovy a vnitřní předpisy společnosti za společnost jednat, přitom právě ve skutečnosti, že tak učinil, spatřuje trestnou činnost. V této souvislosti vede tvrzení kárně obviněného soudního exekutora o existenci „pověření“ pro Ing. M. K. ad absurdum; měl-li jmenovaný mít pověření za

společnost v dané věci jednat, postrádá logiku samotný podnět k provedení státního dohledu nad činností kárně obviněného soudního exekutora právě z důvodu, že exekutorský zápis sepsal s osobou neoprávněnou za společnost jednat.

Kárný senát vycházel rovněž ze samotného exekutorského zápisu sp. zn. 025 EZ 3016/08, v němž sám kárně obviněný soudní exekutor uvádí u účastníka 1. UPC Česká republika, a.s. u osoby Ing. M. K.: „...který mi předložil stanovy osoby oprávněné ze dne 2. 4. 2008, organizační strukturu společnosti a doklad o svém jmenování do funkce finančního ředitele osoby oprávněné a který prohlásil, že v souladu s čl. 31 odst. 3 stanov a vnitřními předpisy osoby oprávněné je oprávněn úkonu, který je předmětem tohoto zápisu. Tyto skutečnosti jsem ověřil nahlédnutím do sbírky listin Obchodního rejstříku Městského soudu v Praze, sp. zn. B 5452.“ V uvedeném zápise není citováno žádné „pověření jednat za společnost“, jehož se kárně obviněný nyní dovolává, přitom součástí jmenovacího dekretu do funkce finančního ředitele žádné pověření nebylo (a ani vzhledem k odlišnosti charakteru těchto institutů být nemohlo). Jak již bylo uvedeno, jakkoli žádný předpis neukládá soudnímu exekutorovi, aby připojil k dokumentu plnou moc k zastupování, je takový postup zcela standardní v jakémkoli řízení, tím spíše má-li mít právní úkon pro osobu, za kterou je jednáno, zásadní právní důsledky.

Kárný senát bral při hodnocení všech zjištěných skutečností a hodnocených důkazů rovněž v úvahu prvotní argumentaci kárně obviněného soudního exekutora v písemném vyjádření ze dne 23. 3. 2010, založenou na aplikaci ust. §15 obchodního zákoníku.(jakkoli ji již při ústním jednání neuplatnil a svoji argumentaci nyní založil na „existenci pověření“); soudní exekutor dříve uvedl, že „v souladu s příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku jedná podnikatel prostřednictvím svého statutárního orgánu. V tomto ohledu lze přisvědčit stěžovateli, že z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že Ing. K. nebyl jako člen představenstva oprávněn za stěžovatele jednat. Současně však ustanovení 15 odst. 1 obchodního zákoníku upravuje zákonné zmocnění jednat za podnikatele pro osoby pověřené určitou činností. Vznik uvedeného zmocnění je současně vázán na obvyklost jednání, kterou je nutno posuzovat s ohledem na okolnosti případu. V takovém případě se jedná o oprávnění, které vzniká přímo ze zákona a není k němu tedy potřeba plné moci nebo jiného písemného potvrzení..... Z dokladu o jmenování do funkce finančního ředitele společnosti UPC Česká republika, a.s. se jednoznačně podávalo, že sepsání exekutorského zápisu se svolením k přímé vykonatelnosti, a to bez uvedení jakéhokoli peněžního omezení, spadá do kompetence finančního ředitele společnosti. Současně i z tvrzení stěžovatele vyplývá, že Ing. K. byl osobou odpovědnou za vymáhání pohledávek stěžovatele. V tomto ohledu považuje kárně obviněný soudní exekutor i za standardní, že za stěžovatele podepisovala exekutorský zápis týkající se závazku vzniklého z titulu vymáhání pohledávek osoba, která byla za tuto činnost odpovědná. Kárně obviněný soudní exekutor proto má za to, že z předložených listin, jakož i z ostatních okolností případu bylo zřejmé, že je dáno oprávnění Ing. K. za stěžovatele předmětný exekutorský zápis podepsat.“ Z uvedeného je zřejmé, že kárně obviněný soudní exekutor a priori nevycházel z žádného „pověření“ podepsaného předsedou představenstva, ale z dokladu o jmenování do funkce finančního ředitele, přitom oprávnění k jednání za společnost, tedy i k sepsání exekutorského zápisu, dovozoval již ze samotné činnosti a kompetencí finančního ředitele, a to bez ohledu na nutnost jeho další pověření či zmocnění. Doklad o jmenování do funkce finančního ředitele nelze považovat a ani nemůže splňovat účinky udělené plné moci (dle občanského zákoníku), tak jak stanoví čl. 31 odst. 3 Stanov společnosti. Nadto sám kárně obviněný

v průběhu šetření podnětu uvedl: „Z dokladu o jmenování do funkce finančního ředitele společnosti UPC Česká republika, a.s. se jednoznačně podávalo, že sepsání exekutorského zápisu se svolením k přímé vykonatelnosti, a to bez uvedení jakéhokoliv peněžního omezení, spadá do kompetence finančního ředitele společnosti.... V tomto ohledu považuje kárně obviněný soudní exekutor i za standardní, že za stěžovatele podepisovala exekutorský zápis týkající se závazku vzniklého z titulu vymáhání pohledávek osoba, která byla za tuto činnost odpovědná. I z uvedeného je zřejmé, že argumentace kárně obviněného soudního exekutora existencí zvláštního pověření, které mělo být podepsáno předsedou představenstva a mělo být součástí jmenovacího dekretu, je vykonstruovaná a účelová.

Soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti je vázaný Ústavou České republiky, zákony, jinými právními předpisy (§ 2 exekučního řádu); svoji činnost má vykonávat svědomitě s potřebnou kvalifikací a péčí (čl. 5 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů). Soudní exekutor je povinen jednat pečlivě, což znamená nepochybně i to, aby si řádně ověřil, nikoli zda závazek vznikl, neboť zkoumat existenci či pravost závazku nepřísluší soudnímu exekutorovi zkoumat, ale zda osoba, která s tímto závazkem dál jakkoli nakládá, je oprávněna tak vůbec učinit.

Jakkoli není soudní exekutor povinen přezkoumávat samotnou existenci pohledávky, tedy právní základ nároku, nepochybně, jedná-li se o pohledávku v řádech desítek milionů Kč, a se svolením k přímé vykonatelnosti, bylo nanejvýš důvodné, aby oprávnění jednájící osoby, která nebyla statutárním orgánem, přitom tato skutečnost byla soudnímu exekutorovi známa, náležitě prověřil. Vzhledem k tomu, že na exekutorský zápis, jakožto veřejnou listinu, jsou bezesporu kladeny vysoké nároky jak po stránce formální, tak po stránce materiální, měl by si soudní exekutor, jakožto osoba zákonem nadaná oprávněním tuto veřejnou listinu sepsat, počínat s tomu odpovídající mírou pečlivosti. V daném případě s takovou pečlivostí kárně obviněný soudní exekutor nepostupoval

U soudního exekutora, jakožto osoby profesionálně znalé práva se zcela jistě předpokládá znalost základních zásad fungování právnických osob (dále společnosti), tedy i způsoby jednání jménem společnosti a tomu odpovídající oprávnění jednotlivých členů společnosti. Tyto skutečnosti lze přitom zjistit z veřejně přístupného obchodního rejstříku; z výpisu platného ke dni sepsání exekutorského zápisu bylo ze zápisu v obchodním rejstříku seznatelné, které osoby a jakým způsobem jsou oprávněny za společnost jednat vůči třetím osobám. Kárně obviněný soudní exekutor však přistoupil k sepsání exekutorského zápisu, jehož obsahem bylo plnění nikoli zanedbatelného závazku, který za společnost uznala osoba, které oprávnění k jednání z výpisu z obchodního rejstříku nesvědčilo; skutečnost, že tato osoba nebyla ani předsedou ani místopředsedou společnosti, soudní exekutor věděl. Podle platné právní úpravy je jednání statutárního orgánu právnické osoby jednáním této právnické osoby, je tedy projevem její vůle při realizaci právního úkonu. Tato skutečnost ovlivňuje nejen postavení statutárního orgánu a odůvodňuje jeho nutnou existenci u každé soukromoprávní korporace, ale má též zásadní význam pro stanovení rozsahu jednatelského oprávnění statutárního orgánu.

Kárně obviněnému soudnímu exekutorovi bylo nepochybně známo, že v případě kolektivních statutárních orgánů, jako je tomu i v případě akciové společnosti, zákon

vyžaduje určení, kteří členové budou za kolektivní statutární orgán jednat jménem společnosti navenek. U akciové společnosti platí, že za představenstvo jedná navenek každý z členů představenstva, nevyplývá-li ze stanov něco jiného. Ti členové představenstva, kteří zavazují společnost, se přitom zapisují do obchodního rejstříku (§191 odst. 1 obchodního zákoníku).

Způsob, kterým představenstvo společnost vůči třetím osobám zavazuje, určují statuty a je nutno jej zapsat do obchodního rejstříku. V praxi bývá obvyklé, že zavazovat společnost může vždy předseda představenstva, kterého si představenstvo zvolí (§ 194 odst. 3), a to buď sám, nebo společně s místopředsedou nebo dalším členem představenstva. Způsob jednání jménem společnosti ve všech svých podobách musí být zapsán do obchodního rejstříku. Jen na základě zápisu mohou působit principy, s nimiž je zápis daných skutečností spojen a které chrání společnost i třetí osoby.

Kárný senát pouze obiter dictum nadto konstatuje, že ani původní argumentace, již kárně obviněný soudní exekutor užil ve svém písemném vyjádření, není přitom přiléhavá. Ustanovení § 15 odst. 1 obchodního zákoníku obsahuje úpravu jednatele oprávnění osoby pověřené u podnikatele při provozování jeho podniku určitou činností. Smluvní charakter tohoto zastoupení lze spatřovat v tom, že osoba musí být podnikatelem pověřena, tedy že musí dojít k více či méně formálnímu svěření určité činnosti či určitého pracovního úkolu, které s sebou může přinést i potřebu realizace předem nespecifikovaných právních úkonů. Zároveň však toto „pověření“ nemá dle formulace § 15 odst. 1 charakter zmocnění k těmto právním úkonům, není tedy udělením plné moci. Naopak, pověření je třeba chápat pouze jako přidělení určité pracovní pozice či stanovení úkolu vykonat specifikovanou činnost či činnosti. Primárním úmyslem podnikatele není udělit oprávnění jednat jeho jménem v daném rozsahu, ale vymezit či charakterizovat pracovní úkoly určité osoby v rámci pozice, do které je z hlediska pracovní a organizační struktury provozu podniku zařazena. Oprávnění jednat jménem společnosti vůči třetím osobám v rámci výkonu funkce finančního ředitele bylo zcela jednoznačně dáno interním předpisem upravujícím rozsah oprávnění. Měl-li by být finanční ředitel již jen z titulu své funkce (tedy svého pracovního zařazení) oprávněn k jakémukoli právnímu úkonu za společnost, který by se týkal finančních pohledávek nebo závazků, byl by jakýkoli interní předpis, stanovící podpisová oprávnění s určenými limity pro jednotlivé operace zcela bezpředmětný. I kdyby však bylo možno, s odůvodněním, že šlo o úkon týkající se předmětu činnosti finančního ředitele dospět k tomu, že z povahy věci – vymáhání pohledávky, by byl oprávněn finanční ředitel uznat dluh (čemuž ale v daném případě bránil rozsah podpisového oprávnění), nemohl již bez speciálního pověření či speciální plné moci, kterou mohl udělit pouze předseda představenstva, učinit úkon další, a to zásadní, totiž svolit k přímé vykonatelnosti exekutorského zápisu.

Z obsahu spisů, jakož i ze skutečností, které vyšly najevo v průběhu ústního jednání, bylo spolehlivě prokázáno, že v exekutním řízení došlo k zásadnímu profesionálnímu pochybení exekutora, když exekutor při vědomí, jaké následky exekutorský zápis může mít na poměry společnosti, si za situace, kdy byly dány důvodné pochybnosti stran oprávnění osoby vystupující za společnost k provedení úkonu – sepsání exekutorského zápisu, nevyžádal pověření představenstva, ani si oprávnění jednat v předmětném případě nijak neověřil. Tím se dopustil hrubé nedbalosti. Svým jednáním

v konečném důsledku přivodil společnosti UPC Česká republika, a.s., závažné nepříznivé důsledky.

Na soudním exekutorovi jako na osobě pověřené výkonem státní moci je nepochybně možno vyžadovat mnohem vyšší míru pečlivosti a obezřetnosti, a to tím spíše, pokud v daném případě vyhotovoval veřejnou listinu, na jejímž základě mohlo být, a také posléze bylo, bez dalšího nařízeno exekuční řízení proti dlužníkovi, za něhož jednala osoba bez řádného oprávnění.

Podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu je kárným proviněním exekutora závažné nebo opětovné porušení jeho povinností stanovených právním předpisem anebo usnesením Komory, nebo narušení důstojnosti exekutorského povolání jeho chováním. Kárným proviněním je tedy jednání popsané intenzity (závažné) či opětovné, které je buď protiprávní (porušuje povinnosti stanovené právními nebo stavovskými předpisy či usneseními Komory) nebo samo o sobě ještě nemusí být protiprávní, ale nevhodností chování narušuje důstojnost exekutorského povolání. Při hodnocení závažnosti porušení povinnosti je třeba vycházet ze všech okolností konkrétního případu. Závažnost porušení povinnosti je proto určována zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu, jeho následky a okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou kárně obviněného, jakož i mírou zavinění. Kárně obviněný soudní exekutor si musel být vědom skutečnosti, že osoba, která za společnost UPC Česká republika, a.s. jedná, není osobou, která je jako oprávněna za společnost jednat uvedena v obchodním rejstříku. Ačkoli se jednalo o pohledávku nikoli zanedbatelnou, setrval pouze na tvrzení jednající osoby o svém oprávnění za společnost jednat; přitom skutečnost, na kterou tato osoba odkazovala (tj. čl. 31 odst. 2 Stanov společnosti) neověřil. Nelze proto jednání exekutora posuzovat pouze v rovině nevědomé nedbalosti, ale nedbalosti vědomé. Kárně obviněný soudní exekutor musel být nutně srozuměn i s následky, které s sebou exekutorský zápis nese.

Po zvážení dospěl kárný senát k závěru, že pokuta ve výši 350 000 Kč je kárným opatřením vystihujícím všechny okolnosti případu a přispívajícím k vyšší motivaci řádného výkonu této funkce. Při úvaze o uložení kárného opatření přihlížel kárný senát ke všem okolnostem, spoluurčujícím povahu a závažnost kárného provinění, vzal v úvahu i skutečnost, že u kárně obviněného soudního exekutora se nejedná o pochybení ojedinělé (viz rozhodnutí kárného senátu NSS ze dne 12. 9. 2010, č. j. 11 Kse 23/2009-100, ze dne 23. 3. 2012, č. j. 11 Kse 4/2009-111, ze dne 26. 1. 2012, č. j. 11 Kse 5/2009-99), dále přihlédl k tomu, že v důsledku sepsání takto chybného exekutorského zápisu, byla na návrh oprávněného nařízena exekuce, která měla zásadní potenciální dopad do majetkové sféry povinné společnosti, a to již v tom ohledu, že povinná nebyla oprávněna po doručení usnesení o nařízení exekutora nakládat se svým majetkem a byl jí soudním exekutorem pověřeným k provedení předmětné exekuce poškozen účet u peněžního ústavu.

Poučení: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 25. června 2012

JUDr. Lenka Matyášová Ph.D.
předsedkyně kárného senátu